

Stopy

ÚNOR 2026

Zpravodaj farnosti při kostele sv. Václava v Mníšku pod Brdy

PŘEČTĚTE SI:

- o první části encykliky Fratelli tutti
- o letošní tříkrálové sbírce
- o manželských večerech na Svaté Hoře
- o tom, co nás ve farnosti letos čeká

Autor fotografie: Libor Kálmán

Zápis ze zasedání Pastorační rady

7. 12. 2025 (redakčně kráceno)

1. Zpráva o činnosti členů Pastorační rady za dílčí agendu

Členové Pastorační rady informovali, čím se ve farnosti zabývají, a tlumočili názory či požadavky farníků.

Alexandra Merunková (Chrámový sbor, Stopy)

- Na přání P. Jana Dlouhého nacvičena a úspěšně provedena „Fibichova mše“ při slavnosti Ježíše Krista Krále — bude zařazeno i v příštím roce. Zvážit, zda účastníci mše sv. budou doprovázeni zpěvem z kancionálu.
- Pokračují zkoušky ochotnického představení Dobrodruh Kid (kovbojka), režie se ujal Jiří Hladovec, hudba: Pavla Nováková. Představení bude uvedeno pravděpodobně v květnu.
- Soustředění v Rožmitále – slabší účast, příští rok se zvažuje jednodenní akce.

Pavlna Boháčová, Martin Sedlák (Líšnice)

- Práce na úpravě hřbitova pokračují.
- Oprava zdi kolem kostela hotova, cena 900 tisíc. Loupe se štuk. P. Dlouhý do konce roku 2025 zařazuje reklamaci z května.
- M. Sedlák – koordinace koncertů s Markem Novákem.
- P. J. Dlouhý urgoval kampanologa pana Váchu, aby prohlédl zvony v Líšnici. Zvon byl prohlédnut, p. Peterka opravil nefunkční motor, ještě se musí doladit. Pan Vácha prohlédl i zvon v Kytíně, předal zprávu. V Mníšku také dobře nefungoval zvon, parta zvoníků velký i malý zvon posunula cca o 20 cm, nyní je to v pořádku.

Jiří Rom

- Navrhl připravit na farní zahradě cedulky s názvy a popisy dřevin s odkazem na jejich výskyt v Bibli – pracuje se na tom.

Monika Umlášková (Charita)

- Úspěšná sbírka na konto maminky samoživitelky v těžké životní situaci

– peníze jsou průběžně posílány na základě účtenek.

2. Plánované akce ve farnosti a v diecézi

Informace podal P. Jan Dlouhý.

Farnost, diecéze

- Kompletní kalendář akcí je součástí Stop níže.
- 18. 7. 2026 – Skalecká pouť — pozván P. Lohel Klindera, Th.D., premonstrát ze Strahova
- 10. 10. 2026 – pouť do Staré Boleslavi – mše sv. v bazilice sv. Václava – P. Dlouhý prověří, zda není opět v bazilice zamluveno pro pravoslavnou liturgii.
- 5. 12. 2026 – Svatá Hora – farní pouť – mše svatá od 11 hod.
- O první neděli postní bude opět ministrování tatíneků jako o první neděli adventní.
- Duchovní obnovy v Oáze proběhly pouze dvě: s vojenským kaplanem Kloubkem a s dobříšským farářem P. Scaranem (u druhé velmi slabá účast). Obnova pro mládež vedená P. Hladíkem byla přesunuta z důvodu pohřbu kardinála Duky (bude domluven náhradní termín). Zvážit pro příště, zda dávat termíny týden po sobě, popř. domluvit jiné, méně hektické období.
- Na přání Evy Kácovské a její rodiny bude na farní zahradě instalována kaplička s vitráží ke cti Panny Marie. Vybralo se 80 tisíc Kč, předpokládaná cena 150 tisíc. Autoři projektu: rodina Váňova. Na kapličce se již pracuje, je hotový základ, sokl a deska, nyní pokračuje práce na vitrážích. Plán je, aby byly práce hotové na jaře spolu s uvedením nacvičované hry Dobrodruh Kid.

Po Evě hledáme správce budovy a farní zahrady (prozatím zajištěny úklidové služby maminek na jednotlivé dny v týdnu). Ostatní starost o budovu a farní zahradu je na

P. J. Dlouhým. Kroniky se po Evě ujme Pavla Pšeničková (přepis do kroniky zajistí Magdalena Romová). Výpomoc pro M. Skalickou do knihovny se stále hledá.

Diecéze, církev

■ Jubilejní rok 2025 skončil mši sv. v katedrále 28. 12. 2025 v 17 hod.

Pravidelné akce ve farnosti:

- Modlitba růžence – každou středu od 18:00 hodin na faře nebo na farní zahradě.
- Modlitby matek – každý čtvrtek od 16:30 na faře nebo na farní zahradě.
- Čtvrteční adorace po mši svatě v Mníšku.
- Modlitby Taizé v kapli na Malé Svaté Hoře – nepravidelně, předem ohlášeny.
- Křížové cesty na Skalce – 2. sobota v měsíci od 14:00 hodin.

3. Informace o činnosti ekonomické rady

Ekonomická rada se schází dle aktuální potřeby a řeší především finanční soběstačnost farností (pronájmy, prodeje nebo směny pozemků).

- Příprava regulačního plánu pro Zlatý vrch, prodej pozemku pro příjezd ke svazkové škole, projednávání akcí jako je vstup na pozemek vedle Billy.
- Oprava kostelní zdi v Mníšku: z valné části financuje město, míříže do výklenkových kaplí se již nebudou dávat. Nátěry barvou budou probíhat v roce 2026. Na Vánoce byly kaple vyzdobeny stromečky v květináčích, poté bude dočasně vyzdobeno vázami např. z pískovce, vítány jsou i jiné návrhy. Snahou je, aby tam bylo něco hezkého a nelákalo to k devastaci, před tím, než budou v kaplích instalovány sochy. P. Dlouhý požádal, aby pokud někdo uvidí mládež posedávat, popř. ničit kaple, aby je napomenul. Poprosil rovněž starostu města, aby strážníci městské policie občas výklenky kaplí obešli a zkontrolovali, zda je někdo neničí.

- Zlatý vrch: proběhla jednání na Arcibiskupství (dále A). A zakoupilo pozemek od pana Knotka, všechny prostředky (včetně farnostních) budou v jedné s.r.o., jednatelem bude A. **Zasítování se provádět nebude, bylo by příliš drahé a nevyplatilo by se to.** Byly vypracovány znalecké posudky (bude zapláceno z výnosů); bude použito na investiční činnost. Problém je nedostatečná kapacita městské čistírny odpadních vod.
- Rekonstrukce varhan v kostele sv. Václava – organolog vypracoval zprávu pro varhanáře pana Válu – jednalo by se spíše o údržbu (vyčištění), odhadovaná cena 500 tisíc.
- Restaurování obou předních bloků lavic začalo po Velikonocích, nyní kompletně hotové včetně povlaků. **Velký dík panu Šulcovi za sponzorování řady koncertů, jejichž výtěžek byl věnován na rekonstrukci lavic.** Celkově stála rekonstrukce 700.000 Kč, příspěvek z Arcibiskupství 200 tisíc, 170 tisíc výtěžek z koncertů + příspěvky farníků, zbytek bude uhrazen z peněz farnosti.
- Vyčištění maleb kostela sv. Václava – P. Dlouhý předložil návrh zajistit vyčištění maleb, bylo by nutné zajistit firmu – členové pastorační rady se poptají.
- Seřiznutí tují u houpaček na farní zahradě proběhne na jaře (J. Rom); instalace nové houpačky (J. Pšenička); lavičky na farní zahradě – objednat nové latě.

P. Jan Dlouhý podal informace o novém farním webu – <https://isomnia.cz>. Lucie Vlčková udělala úpravu pro naši farnost, zaslala k připomínkám J. Krejčímu a P. Dlouhému. Bylo také zasláno členům pastorační rady. Diskutovalo se, jaká bude finanční stránka nového webu, jaká je kapacita úložného prostoru, aby se mohla více prezentovat videa, co všechno bude web zahrnovat. Po Novém roce nutno rozhodnout.

Příští jednání pastorační rady proběhne 22. února 2026 od 19 hod. na faře v Mníšku.

Fratelli Tutti

Encyklika o bratrství a sociálním přátelství

Papež František podepsal tuto encykliku 3. října 2020 v Assisi, u hrobu sv. Františka, o vigílii jeho svátku. Tento světec bratrské lásky, prostoty a radosti inspiroval papeže Františka již k sepsání encykliky *Laudato si* (o péči o společný domov, 2015).

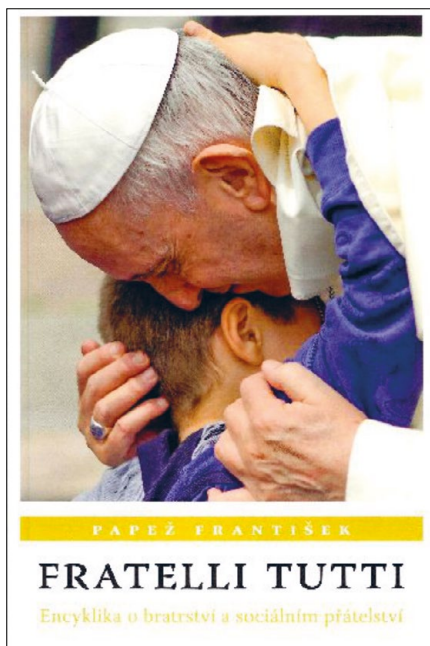
Papež vyznává, že se o otázky bratrství a sociálního přátelství zajímal vždycky. Vždyť Bůh stvořil všechny lidi s rovnými právy, povinnostmi a důstojností a povolal je, aby spolu žili jako bratři a sestry. V encyklice vyzývá k obnově celosvětového úsilí o bratrství mezi všemi: „Máme zde úžasné tajemství, které nám ukazuje, jak snít a proměnit náš život v nádherné dobrodružství. Potřebujeme společenství, v kterém si můžeme navzájem pomáhat hledět do budoucnosti a podporovat jeden druhého. Společně snít jako jedna lidská rodina, jako souputníci s tímž lidským tělem, jako děti jedné země, která je naším společným domovem, každý s bohatstvím své víry a svého

presvědčení, každý svým vlastním hlasem, všichni jako bratři a sestry.“

Encyklika je rozdělena do osmi kapitol. Nejprve jsou neobyčejně přesně a v souvislostech popsány nezdravé tendence v současné globalizované společnosti, politice, hospodářství a médiích. Dále povzbuzuje křesťany a všechny lidi dobré vůle k vzájemnému setkávání a rozvíjení vztahů uvnitř menších a větších společenství. Nově jsou promyšlena velká témata, jako digitální propojenost současného světa, vlastní kulturní identita otevřená druhým, nepřípustnost trestu smrti a role OSN tváří v tvář válkám, terorismu a obchodování s lidmi. Vyzdvížená je svoboda náboženského vyznání pro všechny, ale i potřeba dialogu mezi náboženstvími.

První kapitola chce ukázat na určité tendence v našem světě, které brání rozvíjení univerzálního bratrství. Celá desetiletí se zdálo, že svět se z mnoha

válek a katastrof poučil a že pomalu směřuje k různým formám integrace (jednotná Evropa, Latinská Amerika). Znovu však propukají dávné spory, které se zdály být zažehnány, a množí se případy krátkozrakého, extremistického, zlého a agresivního nacionalismu. Sílí proces ztráty dějinného vědomí a to vede jen k dalšímu rozkladu. Místo bratrství se vkrádá snaha ovládat druhé a postupovat kupředu bez ohledu na kohokoli, rozsévat beznaděj, zstrašovat, a to i pod rouškou obrany určitých hodnot. Strategie výsměchu, podezřívání a nelitostné kritiky se rozmanitým způsobem používá k tomu, aby bylo druhým upíráno právo na existenci nebo na svůj názor. Politika už zdaleka není zdravou diskusí o dlouhodobých plánech k rozvoji všech a ke společnému dobru, ale pouhou kombinací marketingových technik, zaměřenou na okamžité výsledky, jejímž prvořadým cílem je diskreditovat druhé. Diskuse v rámci tohoto ubohého vzájemného osočování degeneruje do neustálých kontroverzí a konfrontací.

Je vůbec ještě možné uprostřed těchto konfliktů všech proti všem a střetů různých zájmů, kde vítězství spočívá ve zbavení se svých oponentů, zvednout svůj zrak, abychom poznali svého souseda nebo abychom pomohli tomu, kdo upadl a leží u cesty?

První kapitola dále chválí velké pokroky v rozvoji vědy, technologie, medicíny, průmyslu a prosperity především v rozvinutých zemích. Nicméně zdůrazňuje, že spolu s těmito historickými vymoženostmi existuje také mravní úpadek, který ovlivňuje mezinárodní dění a vede k oslabení duchovních hodnot a vědomí odpovědnosti. Slábne smysl sounáležitosti s jedinou lidskou rodinou a sen o společné práci pro spravedlnost a mír se zdá zastaralou utopií. Místo toho vládne pohodlná, lhotejná a globalizovaná netečnost, která žije v přesvědčení, že jsme všemocní, ale zapomíná na to, že jsme všichni na jedné lodi. Světová pandemie covid-19 přechodně oživila vědomí, že jsme světovou komunitou, která se plaví na jedné lodi, kde problémy jednoho člověka jsou problémy všech. Znovu jsme si uvědomili, že se nikdo nezachrání sám. Velmi pomohla digitální komunikace, avšak zároveň také postupně ukázala svá rizika. Všechno se stává jistým druhem podívané, kterou je možno zkoumat a kontrolovat, život je nyní pod ustavičným dohledem. Digitální komunikace chce všechno vynášet ven. Každý jednotlivec se stává předmětem slídění, obnažování a zveřejňování, často anonymním způsobem. Úcta k druhým ochabuje, lze vnikat do každé drobnosti

jejich života. Nenávistné a ničivé digitální kampaně jako takové nejsou pozitivní formou vzájemné pomoci (jak by nás mohl někdo přesvědčovat), ale uskupením jedinců spojených proti někomu, koho vnímají jako společného nepřítele. Digitální média přináší svým uživatelům riziko závislosti, izolace a postupné ztráty kontaktu s konkrétní realitou, což brání rozvoji autentických mezilidských vztahů. Mají jen zdání společenskosti, ovšem společenství ve skutečnosti nebudují.

Nelze přehlížet tyto temné stíny, ale encyklika v následujících kapitolách probírá mnoho nových cest naděje. Vždyť Bůh nadále hojně rozsévá do naší lidské rodiny semena dobra. Naděje k nám promlouvá o něčem, co je hluboce zakořeněno v každém lidském srdci, nezávisle na jednotlivých okolnostech a dějinných podmínkách, v nichž žijeme. Promlouvá o žití, touze, dychtění po naplněném životě, po dosažení velkých věcí, které rozšiřují naše srdce a pozvedají našeho ducha ke vznešeným skutečnostem, jako je pravda, dobro a krása a láska... Naděje je smělá. Dokáže hledět za osobní pohodlí, malicherné jistoty a odškodnění a může nás otevřít pro veliké ideály, které činí život krásnějším a hodnotnějším.

Druhá kapitola, nazvaná „Cizinec na cestě“, je věnována podobenství, které vyprávěl Pán Ježíš v souvislosti s otázkou: Kdo je můj bližní? Evangelista Lukáš to zaznamenal v 10. kapitole (Lk 10,25-37). Výmluvně zobrazuje základní rozhodnutí, které musíme učinit, abychom mohli znovu budovat tento svět, s kterým bolestně soucítíme. Tváří v tvář toliké bolesti a utrpení je jediným řešením napodobovat milosrdného Samaritána. Jakékoli jiné rozhodnutí z nás učiní buď jednoho z lupičů, nebo jednoho z těch, kdo přešli kolem bez jakéhokoli projevu soucitu s mužem ležícím na okraji cesty. To podobenství nám ukazuje, jak se může společnost obnovovat s pomocí mužů a žen, kteří se ztotožňují se zranitelností druhých, kteří odmítají vytváření jakési exkluzivní společnosti, a naopak jednájí jako bližní. Současně nás podobenství varuje před postojem těch, kdo myslí jenom na sebe. Ježíš ve svém podobenství nepředkládá žádné alternativy. Neptá se, co by se stalo, kdyby zraněný muž nebo ten, který mu pomohl, dali průchod hněvu či touze po pomstě. Ježíš důvěřuje v to, co je v lidském duchu nejlepší: povzbuzuje

nás, abychom vytrvali v lásce, abychom obnovovali důstojnost trpících a budovali společnost hodnou jejího jména.

U těch, kdo v podobenství přecházejí kolem zraněného, vyniká jeden detail: jsou to „zbožní lidé“. „Lupiči“ obvykle nacházejí skryté spojence v těch, kdo „jdou kolem a dívají se jinam“. Je tu jistá souhra mezi těmi, kdo manipulují a podvádějí společnost, a těmi, kteří sice prohlašují, že jsou nezávislí a nestranní kritici, ale přitom žijí z daného systému a jeho výhod. A jsou i chvíle, kdy se cítíme těžce „zranění“, ponechání na okraji cesty, bez pomoci. Ano, globalizovaná společnost má často elegantní způsob, jak uhnout pohledem jinam.

Každý den nám nabízí novou příležitost, novou možnost. Neměli bychom očekávat všecko od těch, kdo nám vládou. My sami máme prostor, který potřebujeme pro spoluodpovědnost ve vytváření a zakládání nových procesů a změn. Můžeme začít zdola a od jednoho případu k druhému jednat na co nejkonkrétnější a místní úrovni. Zabývejme se světem, jaký je, beze strachu z bolesti nebo bez pocitu nedostatečnosti, protože zde objevíme všechnu dobrotu, kterou Bůh zasadil do lidských srdcí. Obtíže, které se jeví příliš velké, jsou příležitostí k růstu, a ne důvodem pro smutnou rezignaci, která může vést jenom k trpnému přijetí věcí. Nedělejme to ale sami, jako jednotlivci. Samaritán objevil hostinského, který se mohl o toho muže postarat. Také my jsme voláni jako rodina, která je silnější než souhrn jednotlivých malých členů. Zřekněme se malosti a rozmrzelosti z neužitečných skrytých bojů a ustavičných sporů. Samaritán, který se po cestě zastavil, poté pokračoval dál, aniž čekal na uznání nebo vděčnost. Jeho snaha pomoci druhému člověku mu přinesla velké zadostiučinění v životě i před Bohem, a pro něj to byla povinnost.

Tím papež položil základ pro úvahy, které v dalších kapitolách předkládají návrhy, jak vytvářet lepší svět opravdovou láskou a ušlechtilými formami přátelství. Tím, co je víc než jen řada dobročinných činností. Zaměřením k druhému, protože ho považují za hodnotného, za obdařeného důstojností, že chci pro jeho život jen to nejlepší. Tomu se budeme věnovat v dalším vydání Stop.

P. Jan Dlouhý

Svatí v našem kostele

PODÍVEJTE SE BLÍŽ: UMĚNÍ A VÝZDOBA KOSTELA SV. VÁCLAVA

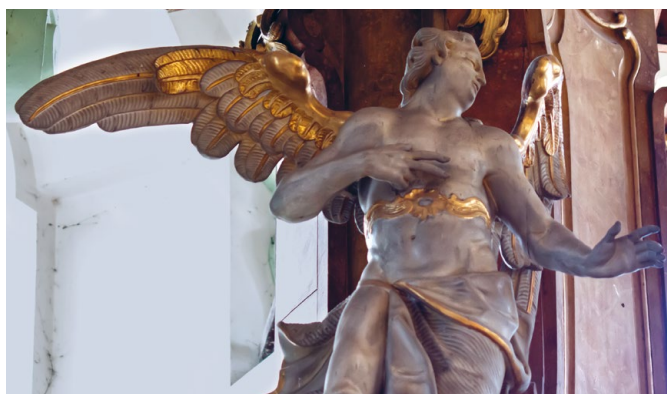
Také byste si přáli vidět sochy a obrazy v mníšeckém kostele sv. Václava zblízka?

Socha Boha Stvořitele

Na hlavním, dřevěném oltáři je socha Boha Stvořitele s dvěma anděly po stranách. Výzdoba vznikla v dílně sochaře a řezbáře Ignáce Františka Platzera.

Text a fotografie: Karolína Peroutková

↓ Dřevěná plastika anděla vedle Boha Stvořitele.

↓ Dřevěná plastika Boha Stvořitele s anděly. Pod ní je uveden nápis *Altare Privilegiatum* (což znamená dříve udělované privilegium sloužení zádušních mší za odpuštění hříchů).

Katechismus

DÍL DRUHÝ: BŮH PŘICHÁZÍ VSTRČÍC ČLOVĚKU

V minulém čísle Stop jsme se v prvním dílu seriálu Katechismus zabývali důležitostí poznání Boha pro náš hlavní cíl – věčný život s Bohem v jeho království. Také jsme se zmínili, že člověk je svým založením náboženský tvor a že je „schopen“ Boha – tedy že může přirozeným světlem rozumu bezpečně poznat Boha z jeho díla. Toto poznání je však pouze částečné a nemůže nám zprostředkovat tak důležité Boží atributy, jako jsou například svatost, láska a milosrdenství. K tomu potřebujeme, aby nám Bůh přišel naproti a pomohl nám – a to dělá ve svém zjevení.

1. článek – Boží zjevení Souhrn § 68-73

Bůh se z lásky zjevil a daroval člověku. Nabízí tak definitivní a vyčerpávající odpověď na otázky člověka týkající se smyslu a cíle jeho života.

Bůh se zjevil člověku tím, že mu postupně činy i slovy zjevoval své tajemství.

Bůh se kromě svědectví, které vydává sám o sobě ve stvořených věcech, zjevil i našim prarodičům. Mluvil k nim; po pádu jim přislíbil spásu a nabídl svou úmluvu.

Bůh uzavřel s Noemem věčnou úmluvu, je to úmluva mezi Bohem a všemi živými bytostmi. Ta bude platit, pokud bude trvat svět.

Bůh vyvolil Abraháma a uzavřel s ním a jeho potomstvem úmluvu. Utvořil z něho svůj lid, jemuž zjevil skrze Mojžíše svůj zákon. Tento lid připravoval skrze proroky, aby přijal spásu určenou všemu lidstvu.

Bůh se plně zjevil tím, že poslal svého vlastního Syna, v němž navždy ustanovil svou úmluvu. Syn je definitivním Slovem Otce, takže po něm už nebude žádné jiné zjevení.

Přírodu můžeme pozorovat, zkoumat a studovat. Nejjednodušší je to u neživé přírody. Kámen mohu změřit, zvážit, rozřezat a prozkoumat i zevnitř. U rostlin už je zkoumání složitější a u zvířat ještě víc. Zvířata můžeme pozorovat, ale jejich vnitřní svět nikdy dokonale nepoznáme. I člověka mohu pozorovat a zkoumat jeho chování – to dělá například psychologie či sociologie, ale chci-li se něco dozvědět o jeho vnitřním světě, musí mi sám o sobě něco říct. Boha, jak už víme, můžeme částečně poznávat z pozorování stvoření, ale pokud se chceme něco dozvědět o jeho podstatě, musí se nám sám odhalit. K tomuto druhu vědomostí nedojdeme pouhým rozumem. Proto se nám Bůh dává poznat, abychom ho lépe chápali, odpovídali mu, dokázali ho milovat nad svoje přirozené schopnosti a sloužit mu a jednou s ním byli věčně šťastni.

Bůh se však v dějinách odhaluje postupně (bývá tomu tak i v našem životě). Říká se tomu Boží pedagogika. Zjevil se Adamovi a Evě a po jejich pádu v průběhu věků odhaloval jednotlivým lidem (Noemu, Abrahámovi, Mojžíšovi...) svůj plán spásy a uzavíral s nimi smlouvy, které byly přípravou na novou smlouvu, vepsanou přímo do našich srdcí.

Možná nám připadá, že bylo to Boží odhalování příliš pomalé – trvalo tisíce let. On však dává lidem čas ho poznávat, a ještě spíš než v něj věřit se naučit mu důvěřovat. Určitě by to mohl udělat naráz, v jediném okamžiku, ale dost možná bychom tím přišli o možnost ho svobodně milovat, protože bychom se ho báli.

Nakonec se Bůh odhalil zcela ve svém Slově – v Ježíši Kristu. Svatý Jan od Kříže k tomu říká:

„Vždyť poté, co nám dal svého Syna, který je jeho Slovem, Bůh nemá jiného slova, které by nám sdělil... Proto, kdyby se nyní chtěl někdo Boha na něco dotazovat nebo od něj žádat nějaké vidění či zjevení, nejen že by se dopouštěl pošestlosti, ale urážel by Boha tím, že neupíná svůj zrak jedině na Krista bez vyhledávání jiné věci nebo nějaké novoty.“

A C.S.Lewis k tomu dodává, že *„My, padlí lidé, neustále toužíme po další velké věci.“* Někdy totiž chceme, aby nám Bůh dal nějakou jinou odpověď, a tak pátráme všude kolem sebe, jestli ještě někde není něco jiného – někdy i proto, že chceme mít kontrolu nad odpovědí. Církev ale jasně říká, že žádné další zjevení nebude, protože Kristus je plností zjevení.

Má to ale háček. Ačkoli už bylo vše řečeno, ne všechno je ještě plně pochopeno. Od toho jsou koncily, aby zjevení objasňovaly – jako se to stalo například hned na tom prvním, Jeruzalémském, kdy apoštolové řešili, jestli musí být obřezán pohan, který uvěří v Krista. Zjevení tedy bylo dáno v plnosti, ale v průběhu staletí ho stále lépe chápeme.

Zajímavý je článek 67 o soukromých zjeveních: *Během staletí docházelo ke zjevením, jež se nazývají „soukromá“. Některá byla uznána církevní autoritou, avšak nepatří k pokladu víry. Jejich úlohou není „vylepšovat“ nebo „doplňovat“ Kristovo definitivní zjevení, nýbrž napomáhat k tomu, aby se z tohoto zjevení v určitém historickém období plněji žilo. Za vedení učitelského úřadu Církve dovede zdravý smysl věřících rozlišit a přijímat, co je v těchto zjeveních opravdová výzva Krista nebo jeho svatých pro Církev.*

Zjevení Panny Marie ve Fatime v r. 1917

V encyklice *Verbum Domini* se k tomuto tématu ještě píše: *Církevní schválení soukromého zjevení je podstatným ukazatelem toho, že dotyčné poselství neobsahuje nic, co by protiřečilo víře a dobrým mravům; je dovoleno jej zveřejnit a věřící jsou zmocněni rozvázně jej přijmout. Soukromé zjevení může vnést nové akcenty, přinést nové formy zbožnosti nebo prohloubit ty staré.* (pozn.: Jako tomu bylo například ve Fatimě, kde Panna Maria vyzvala ke každodenní modlitbě růžence a naučila děti modlitbu „Pane Ježíši, odpusť nám naše hříchy...“, která se teď vkládá na konec každého desátku, nebo jako je modlitba korunky k Božimu Milosrdenství a svátek Božího milosrdenství, k nimž dal impulz Pán Ježíš ve zjevení sv. Faustyně Kowalské.) *Může mít určitou pro-rockou povahu (srov. 1 Sol 5,19-21) a může být platnou pomocí pro porozumění a lepší život evangelia v aktuální době; nemá být proto přehlíženo. Je pomocí, která je nabídnuta, ale její užití není povinnost. V každém případě se má jednat o potravu víry, naděje a lásky, které jsou pro všechny trvalou cestou spásy.*

2. článek – Předávání Božího zjevení

Souhrn § 96-100

Apoštolové pod vedením Ducha svatého kázáním a spisy předali, co jim svěřil Kristus, všem generacím až do slavného Kristova příchodu.

„Posvátná Tradice a Písmo svaté tvoří jediný posvátný poklad Božího slova“, v němž putující Církev jako v zrcadle nazírá na Boha, zdroj všeho svého bohatství.

„A tak Církev ve svém nauce, životě a bohoslužbě zvětšuje a všem pokolením předává všechno, co sama je a v co věří.“

Všechn Boží lid svým nadpřirozeným smyslem pro víru nepřestává přijímat dar Božího zjevení, stále hlouběji do něho pronikat a stále plněji z něj žít.

Úkol autenticky vykládat Boží slovo byl svěřen pouze učitel-skému úřadu Církve, papeži a biskupům, kteří jsou s ním spojeni.

Boží zjevení je předáváno nejen písemně, ale i ústně. Bible nespadá z nebe, ale je výsledkem předchozího ústního předávání, kterému říkáme tradice. Někdy na tuto ústní část zapomínáme, ale ta je stejně důležitá jako ta písemná, což má oporu i v Písmu, kde sv. Pavel Píše Timotejovi: *„A co jsi ode mě slyšel – mnoho lidí to může dosvědčit – svěřuj dál spolehlivým mužům, kteří budou schopni, aby tomu učili druhé.“* (2 Tim 2,2) Pavel pověřuje Timoteje, aby předal to, co přijal. Tradice je jako štafeta a úkolem (nejen) apoštolů a učedníků je předávat ji dál. Církev byla i před Písmem. Byli zde křesťané, kteří ještě neměli Písmo, ale měli jiný zdroj zjevení – a sice tradici. Heslo *Sola scriptura* (Pouze Písmo) začal hlásat teprve v 15. století Martin Luther, do té doby nikdo nic takového netvrdil – a tento názor nemá ani oporu v Písmu.

Tuto tradici, nebo spíš Tradici, která se nemění a je součástí dogmatu, musíme odlišovat od menších tradic, jako jsou různé liturgické, disciplinární a teologické tradice či tradice zbožnosti, a ty se mohou měnit – jako např. růženec, k němuž papež Jan Pavel II přidal ještě čtvrté tajemství světla.

A pak je zde ještě magisterium, neboli učitel'ský úřad církve. *„Úkol autenticky vykládat Boží slovo psané nebo ústně předávané, je svěřen pouze živému učitel'skému úřadu Církve, který vykonává svou pravomoc ve jménu Ježíše Krista (to je biskupům ve spojení s Petrovým nástupcem, římským biskupem). Tento učitel'ský úřad však není nad Božím slovem, ale slouží mu tak, že učí jen to, co bylo předáno.“* (§ 85-86). Bible, tradice a magisterium tedy tvoří jakousi trojnožku, o kterou se církev opírá. Konečně ani bez magisteria bychom neměli Písmo, protože někdo musel určit, které spisy do něj patří, a které ne – a to právě rozhodl pod vedením Ducha svatého učitel'ský úřad církve.

V tomto článku se také pojednává o dogmatech, tedy o pravdách zjevených Bohem, které magisterium prohlásilo za závazné. Vycházejí z Písma, tradice a magisteria. Možná se nám nelíbí, že jim musíme věřit, ale míra, do jaké tyto pravdy odmítáme nebo přijímáme, vypovídá něco o našem srdci. V článku 89 se píše: *„... je-li náš život poctivý, náš rozum i naše srdce budou otevřeny k přijetí světla článků víry.“* Je zde odkaz na *Janovo evangelium: Židům, kteří v něho uvěřili, Ježíš řekl: „Když vytrváte v mém slovu, budete opravdu mými učedníky. Poznáte pravdu a pravda vás osvobodí.“* (J 8, 31-32)

O tomto paradoxu svobody v rámci dogmat pojednává i symbolický obraz, který nám k lepšímu pochopení a ocenění dogmat vymaloval J. K. Chesterton: Představte si ostrov vystupující z oceánu, který ční vysoko nad vodu. Na všech stranách prudce spadají do oceánu útesy. Kolem celého ostrova je plot, který zabraňuje pádu do vody. Na ostrově je louka s hřištěm, kde si hrají děti. Jelikož je zde plot, nemusejí se bát pádu z útesu. A teď by někdo mohl přijít a říci: *„Ale to je hrozné, že jste sem dali ten plot. Děti jsou tu jako ve vězení. Strhněte ho, ať mají volnost!“* Kdyby ho poslechli a on by se pak po nějaké době vrátil, našel by děti namačkané uprostřed ostrova ze strachu z pádu.

Dogmata jsou jako ten plot. Jsou ochranou před pádem do oceánu polopravd a lží. Uvnitř těchto hranic můžeme chodit, kam chceme. Kdyby nebyly nastavené hranice, lidé by neměli možnost prozkoumat celou tu šíři a hloubku Boží reality, ale upínali by se k jednotlivým aspektům. To se také v dějinách stávalo. Když někdo odmítl církev a dogmata, začaly vznikat malé tábory místo jedné velké společné louky.

Dogmata jsou *„světla na cestě naší víry, osvětlují ji a dávají jistotu.“* (§ 89). Jsou zkrátka darem církve pro nás. Když je přijímáme, stále více nás pronikají správným úsudkem a rozvíjejí naši víru. Také je častěji aplikujeme ve svém životě. Smyslem není „věřit v ty správné věci“. Spíš jde o to, jestli přijímám Boha a věřím mu. Jde o spásu duše. Všechno je řízeno Boží láskou. On stvořil nejen tento svět, ale i nás, dal se nám poznat a vykoupil nás. Smyslem dogmat je, abychom ho poznávali správně a abychom poznávali jeho vůli, protože její plnění je klíčem k našemu věčnému životu.

Daniela Feltová

Zdroj: *Katechismus katolické církve*
Catechism in a year, díly 7-13

Anketa – Katechismus

Dnešní anketa se vztahuje ke dvěma zajímavým a často diskutovaným bodům katechismu, a sice k dogmatům a soukromým zjevením. Otázky, na které respondenti odpovídali, zněly:

- 1. Znáš nějaká církevně schválená soukromá zjevení (např. Panny Marie), jaký k nim máš vztah a je případně něco, čím tě oslovila a inspirovala?**
- 2. Jaký máš postoj k dogmatům katolické církve, znáš nějaká a víš, kde je hledat?**

Markéta Drábíková:

1. Neznámější soukromé zjevení je pro mě zjevení Panny Marie v Lurdech. Osobně se mě však více dotýká zjevení Panny Marie v Medjugorji, i když si uvědomuji, že dosud nebylo oficiálně uznáno jako nadpřirozené. V obou případech se jedná o zjevení mladým lidem, kteří je přijali s hlubokou vírou a otevřeností. Tento postoj ostře kontrastuje s počáteční nedůvěrou a zdrženlivostí okolí i církevních autorit. Právě tato dětská (či mladistvá) důvěra může být inspirací pro ostatní věřící v tom, jak přistupovat k Bohu a jeho Slovu. Navzdory pochybnostem okolí byli tito mladí lidé posilováni Boží milostí a vytrvali ve svém svědectví. Zároveň z jejich životních příběhů cítím silnou pokoru a lásku, která je posilovala v těžkých chvílích, na které nebyli před zjevením nijak připraveni.

2. Mnoho církevních dogmat přijímám spíše přirozeně, protože jsou hluboce zakořeněna v křesťanské víře a pomáhají ji vymezovat – například víru v Trojediného Boha, skutečnost, že Ježíš Kristus je pravý Bůh i pravý člověk, nebo učení o Eucharistii. Zároveň však existují dogmata, u nichž vnímám silnější lidský či historický vliv, například dogma o papežské neomylnosti nebo o trvalém panenství Panny Marie. K těmto dogmatům cítím určitou zdrženlivost. Domnívám se, že nejde o základní pilíře víry, které by musely být takto pevně dogmaticky ukotveny, a že nejsou přímo a jednoznačně formulovány Ježíšem Kristem ani explicitně doloženy v biblických textech.

Petr Šulc:

1. Po celou dobu mé školní docházky platila dogmata. Ne církevní. Dogmata relativně mladá, ideologická, vnucovaná a často prázdná. Byla předkládána jako neomylná, a přitom zba-vená svobody i osobní odpovědnosti. Nevím, zda jim někdo skutečně věřil, ale

taková byla doba. Byl jsem v nich vychováván a přiznávám, že jsem o nich příliš nepřemýšlel.

Podobně to bylo i s mou vírou. Když jsem poprvé přijel do Lurd, o církevních dogmatech ani o soukromých zjeveních jsem neměl hlubší představu. Přijel jsem tam jako turista, bažící po nových zážitcích. Myšlenkově jsem byl tehdy Bohu velmi vzdálen. Jak se však později ukázalo, já jsem mohl být vzdálen Bohu – Bůh mně nikoli. To jsem tehdy netušil. Ještě než jsem vystoupil z auta, pocítil jsem v Lurdách cosi zvláštního. Velmi silného a pro mne tehdy nepochopitelného. Bylo to něco jiného než návštěva jakéhokoli města nebo chrámu. Ta přítomnost byla všudypřítomná a dodnes ji tam cítím. Aby ji člověk plně pochopil, musí být ve víře vychováván – anebo, jako v mém případě, mít prostý, ale silný pocit, že kolem prošel Bůh. Že se mne dotkl. Že mne pozval dál.

To pozvání nebylo náhlé ani násilné. Bylo tiché, pozvolné – a právě proto přesvědčivé. Dodnes jsem udiven tím nenásilným, a přesto naléhavým směřováním: ke svatě zpovědi, ke mši, k modlitbě. Překvapilo mě – a dnes je to pro mne zdroj jistoty i naděje – že mše svatá je po celém světě stejná. Že modlitba je srozumitelná lidem všech národů, ras, věku i pohlaví. Že Bůh lidi sjednocuje a dává jim naději.

Proč je pro mne Bernadetta z Lurd tak významná? Protože byla chudá, nemocná a nevzdělaná. Nebyla žádnou „zbožnou hvězdou“. Neuměla ani pořádně katechismus. A právě proto je její svědectví tak silné. Skrze ni jsem pochopil, že Maria si nevybírá schopnost, ale slabost.

Podobně je pro mne důležitá i Fatima. Svědectví dětí – chudých, prostých, nevzdělaných – které s velkou naléhavostí a odpovědností vyzývá k obrácení. Je to svědectví, že modlitba má váhu dějin a že lidská odpovědnost není malá. Jsem přesvědčen, že právě díky těmto církevně schváleným soukromým zjevením jsem dnes citlivější k vnímání Boží přítomnosti v každodenním životě.

2. Slovo dogma ve mně dlouho vyvolávalo spíše opatrnost než klid. Nejméně polovinu života mě obklopovala

jiná dogmata – ideologická, vnucovaná a často prázdná. I proto jsem měl k samotnému pojmu dogma dlouho odstup. K dogmatům katolické církve jsem se však dostal z jiné strany – ze strany osobního prožitku a zkušenosti. Postupně jsem pochopil, že mají zcela jinou povahu. Nejsou nástrojem nátlaku ani útlaku.

Dnes jsou pro mne opěrnými body – možná spíše majáky – které chrání smysl a obsah víry. Nevznikly proto, aby člověka svazovaly, ale aby víra neztratila svůj tvar a nezměnila se v čistě subjektivní pocit.

Můj postoj k dogmatům je dnes postojem důvěry, nikoli bezhlavé poslušnosti. Vnímám je jako shrnutí toho nejpodstatnějšího, k čemu se církve v dlouhém zápasu o otázky dobra a zla, pravdy a spásy dobrala.

Ne všechna dogmata jsem „prožil“ stejnou měrou a ne všechna dokážu beze zbytku intelektuálně obsáhnout a vysvětlit. Učím se je však přijímat jako celek, který mě přesahuje. Snažím se je vnímat nejen rozumem, ale i srdcem – celým svým já.

Mezi základní dogmata patří například víra v Nejsvětější Trojici, božství a lidství Ježíše Krista, vykoupení, vzkříšení, reálná přítomnost Krista v Eucharistii či mariánská dogmata, včetně Neposkvrněného početí a Nanebevzetí Panny Marie. Jsou to výroky, které neodpovídají na všechny otázky, ale ukazují směr.

Kde je lze hledat? Nabízí se odpověď: v Katechismu katolické církve. Nechci, aby to vyznělo jako nedostatek pokory, ale já je tam cíleně nehledám. Ony si mne – jakýmsi zvláštním způsobem – nacházejí samy. A jsem za to Bohu vděčný.

Dnes už dogmata nevnímám jako soubor vět, které je třeba odříkat, ale jako mapu, podle níž se mohu orientovat. Neříkají mi všechno, ale chrání to nejdůležitější. A právě v tom pro mne spočívá jejich hodnota. Nakonec jsem pochopil, že víra není soubor odpovědí, ale cesta. A že církevně schválená soukromá zjevení i dogmata nejsou cílem, ale světly na této cestě – světly, která neoslepují, ale pomáhají jít dál.

Loreta Vašková:

1. Vím o takových církevně schválených zjeveních jako Panna Maria Lurdská, Panna Maria Fatimská, Filipovský zázrak, Panna Maria z litevské Šiluvy (17. století), Panna Maria z La Saletty a některých dalších.

Díky nim si hlouběji uvědomuji nebezpečí přepínat sami sebe představami nadpřirozených skutečností. Respektuji ale, že přesah běžné reality se dá těžko měřit a posuzovat. Mnohým to patrně pomohlo a může pomoci se proměnit, rozvíjet přítomnost Ducha Svatého ve svém životě. „Vít vane, kam chce...“

2. Dogmata bych hledala v Katechismu katolické církve. Různé jejich interpretace pak v rozsáhlé duchovně laděné literatuře. Vzkříšení Krista, Trojjednost Boha, Skutečná přítomnost (v Eucharistii), Zření Boha tváří v tvář po smrti, mariánská dogmata (Neposkvrněné početí, Nanebevzetí atd.)... Většinu dogmat osobně vnímám jako součást jazyka, který je cestou k Bohu. Bohužel papežská neomylnost a její primát, stejně jako mariánská dogmata, jak se zdá, zůstávají mezi zásadními překážkami v hlubším a tak nezbytném dialogu mezi církvemi.

Lucie Vlčková:

1. Znáám mnoho soukromých zjevení. Mnoho jich je popsáno v řadě životopisů nejrůznějších svatých, kterých jsem přečetla veliké množství. Z těchto zjevení mě nejvíce oslovila kniha Život

a kniha Hrad v nitru od sv. Terezie z Avily. Dotaz asi směřuje na zjevení Panny Marie. Z těch mě velmi oslovilo zjevení Panny Marie ve Fatimě díky knize Pasáči z Fatimy. Také mě oslovila kniha Píseň o Bernadeté o zjevení v Lurdech. No a pokud jde o zjevení, které dosud

probíhá, a proto nemohlo být církví doposud schváleno (církev se ke zjevením závazně vyjadřuje vždy až po jejich skončení), musím zmínit zjevení v Medjugorji. Tam jsem se několikrát vypravila na pouť a četla jsem i řadu knih, ale nejvíce mě oslovila ta od vizionářky Mirjany Soldo – Mariino srdce zvítězí. Také mě oslovilo zjevení v Kibeho díky filmu o tomto zjevení, který vysílala televize Noe. Inspirující je i film Ivetka a hora o zjevení Panny Marie na Slovensku. Všechna tato zjevení mi vždy pomohla prohloubit víru a duchovní život, osobní modlitbu a ukázala mi, jak je důležitá evangelizace a vydávání svědectví o živém Bohu nevěřícím a vlažným věřícím. Také mě tato zjevení povzbudila k modlitbě růžence, přestože tuto modlitbu moc ráda nemám a přirozeně k odříkávaným modlitbám neinklinuji. Mnohem bližší mé povaze a zbožnosti je totiž spontánní modlitba srdcem. Je však hodně situací, kdy není možné se modlit spontánně a v těch případech využívám právě modlitbu růžence.

2. Základem křesťanského učení je vyznání víry, ne dogmata. Dogmata vycházejí z fundamentu křesťanství a obsahují především odpovědi na otázky, které se ukázaly během historie církve jako sporné, nejasné a bylo třeba je upřesnit, a církev na ně proto hledala správnou odpověď ve společenství církve, za pomoci Ducha Svatého. Když ji našla, ustanovila ji jako závaznou ohledně víry, neboli dogma. Dogmata pochopitelně neobsahují odpověď na úplně všechno, co se týká katolické víry, ale za celou historii církve odpovídají již na poměrně široké spektrum otázek. Ovšem ke křesťanství není správné přistupovat pouze jako k seznamu pravd a praktik, které ať rozumově nebo jinak přijmeme — křesťanství je třeba především žít celou lidskou bytostí, kterou netvoří jenom rozum a poznání, ale i vůle, duchovní podstata člověka, vztahy, emoce, prožit-

ky, tělo a všechny okolnosti života každého člověka. Křesťanství spolu s Bohem musí prorůstat do úplně každého aspektu našeho života.

Václav Boháč:

1. To jsou, alespoň pro mne, především známá evropská místa mariánských zjevení – Lurdy, Fatima, La Saletta. I když jsem ani jedno z těchto míst osobně nenavštívil, velice si jich vážím, protože mají bezesporu „genius loci“, kde kromě zázraků „fyzických uzdravení“ dochází především k „zázrakům duchovních uzdravení“, obrácení a přijetí řady milostí. Co je pro mne ale podstatné, že všechna ta poselství a výzvy k modlitbě, obrácení a pokání, která z těchto míst tak silně zaznívají, je přesně to, čeho bychom si měli být vědomi všude „doma“, a ne jen na těchto poutních místech.

2. Abych jen neopakoval slova Katechismu, tyto pravdy víry, které mají své kořeny v Písmu svatém a tradici církve a které jsou učitelským úřadem církve jasně a neměnně definovány autoritou papeže nebo koncilu, jsou pro mne jedním z těch pevných a jistých sloupů víry, kterých se snažím držet. Ať již se týkají bezprostředního vztahu k Bohu – jak jsou prakticky a stručně vyjádřena v Krédu – nebo šesti základních pravd víry, nebo se týkají života v církvi – např. „neomylnosti papeže“, nebo možnosti poznání Boha rozumem, nebo čtyř mariánských dogmat.

Ještě se mi k této otázce vybavilo, co nám kdysi při úvodní přednášce z dogmatiky řekl pan profesor Wolf. Ukázal na stěnu se slovy: Tam visí kříž – to je naše víra. Aby tam pevně visel, musí tam být skoba. A to jsou ta dogmata. A kde je hledat a jak se v nich orientovat? Máme přece katechismus.

Farníci vzpomínají

Paní Marie Boháčová

Paní Boháčová není rodačka z našeho kraje, ale díky manželu Zdeňkovi, který se narodil a žil až do svatby v Klínci, se v této obci velmi ráda zabydlela. Je jí úctyhodných devadesát let, vychovali s manželem čtyři děti, má devět vnou-

čat. Povídalý jsme si společně i s dcerou paní Boháčové, Zdislavou.

Od kdy bydlíte v Klínci?

Dlouho ne, jsou to asi tři roky, co jsem se definitivně přestěhovala. Celý život

jsme bydleli v Praze ve Vršovicích. Ale do Klínce jsme jezdili od roku 1958, kdy jsem se vdala. Navštěvovali jsme zde manželovy rodiče. Postupně jsme sem pak začali jezdit s dětmi na každé prázdniny a svátky, soboty a neděle. Později

jsme koupili dům sousedící s domem manželových rodičů. Po nich tam teď bydlí jeden náš syn a postupně se v okolí usídlily všechny naše děti a už i jejich děti. Tedy kromě jedné dcery, která sem ale jezdí na léto a je tu vlastně taky.

Jak se to tu změnilo od dob, kdy jste se vdala?

No to si ani neumíte představit, jak se to tu změnilo! Ten rybníček, co vidíte před námi, ten je tu pořád. A ten obchod tady s přestávkami také býval. Jinak je tu mnoho nově postavených domů. V každém domě bývalo hospodářství, to teď už není.

I vaši tchánovci měli hospodářství?

Ano, měli. Samozřejmě, pak nastoupilo JZD a tchán jako samostatně hospodařící musel platit strašně vysoké deputáty. To byly odvody z toho, co vypěstovali. Ať už zeleninu, obilí nebo králíky a slepice či vajíčka. A to, ať bylo sucho nebo zima, ať byla úroda nebo ne. Stále stejně vysoké odvody. Kolikrát odevzdali vše a sami měli hlad. A dokonce jim jednou hlady chcipla svině, neměli ji čím nakrmit.

[Do hovoru vstupuje paní Zdislava:]

A když chodili na vysokou, tak babička upekla bábovku a tou se celý týden tatínek na studiích živil.

[Paní Boháčová pokračuje:]

Také byl pěkně hubený, když jsem si ho brala.

Takže jste žili v Praze a do Klínce jste jezdili na prázdniny. Navštěvovali jste tady kostel?

Ano, chodili jsme do kostela do Líšnice. Z Klínce chodila ještě paní Pravdová, a dále ještě pár farníků z Líšnice, tak málo nás tu v kostele bylo. Později se to zlepšilo.

[Do hovoru vstupuje paní Zdislava:]

Pamatuji si, že jsme si jako děti u přijímání klekali vedle sebe u mřížky a nad ní nám pan farář podával přijímání. Také tehdy ještě sloužil mši čelem k oltáři a zády k lidem.

A měli jste problém kvůli kostelu, kvůli víře? Přece jen padesátá, šedesátá léta.

No manžel ano. On vystudoval historii a učil v Radotíně na druhém stupni, pak ho přeřadili a musel učit jen ve zvláštní škole.

Co jste všechno zažili tady v kostele, jaké máte vzpomínky, Velikonoce, Vánoce?

My chodili na mše do Líšnice nejen v tyto svátky, ale i v neděli. Tady tudy, přes pole. V zimě, v létě, auto jsme neměli. Trvalo nám to asi tři čtvrtě hodiny. Vystřídalo se tu za tu dobu mnoho farářů, hlavně polské národnosti. Nejdéle tu byl páter Javůrek – on pak umřel, a proto se tu tolik střídali. Do Mníšku to pro nás bylo tehdy daleko. To jen na Skaleckou pouť jsme chodili na Skalku. Když jsme tam byli prvně, tak byla celá Skalka zarostlá bolševníkem, to bylo hrozné.

Dostanete se ještě o pouti na mši na Skalku?

Před dvěma lety jsem ještě byla, teď už ne, už je to pro mne příliš namáhavé. Ale mám slíbeno, že to syn zařídí, vyjedná povolení, abychom mohli vyjet až nahoru autem. Pamatuji, jak byl kostelík poškozený tím poddolováním a museli ho svázat řetězy. Chodívali jsme tam na výlet s dětmi i s kočárkem. Teď už je to tam nádherně opravené.

Ale byli jsme letos v Líšnickém kostele na Rybově mši a to bylo úžasné, opravdu jedna z nejhezčích Rybovek, co jsem kdy viděla. A nakonec, když se zpívala koleda Narodil se Kristus Pán, to vypadalo, že se kostel rozlétne, krása.

A ještě vám chci říct, že jsme měli v Praze na vysoké škole takové společenství a chodili jsme jednou za rok pěšky na Svatou Horu do Příbrami. Chodili jsme v noci a bylo to nesmírně romantické. Chodil s námi i můj budoucí manžel a já se s ním hádala, že na Cukrák to není kopec. Tak nám to v noci připadalo lehké, že jsme to stoupání neviděli. Na Malé Svaté hoře byla přestávka na svačinu, byl tam nějaký pramen či studánka, tam se odpočívalo. Na Obořišti už začalo svítat, a pak už jsme zdolávali ten poslední kopec. To víte, to bylo za studií, za komunistů, a šla nás hromada. Moc jsme nechtěli být vidět, proto jsme chodili v noci. Ale byla to romantika, mám na to krásné vzpomínky.

Kde jste přišla k tak krásnému jménu Zdislava? (zeptala jsem se dcery paní Boháčové) To proto, že byl tatínek historik?

To bylo prý za přímluvu. Na svátek Zdislavy bylo na ředitelství jednání, kde tatínka chtěli pro náboženství vyhodit. Tak se rodiče modlili ke svatě Zdislavě a řekli si, když se narodí holčička (maminka byla ve vysokém stupni těhotenství), dají jí jméno Zdislava. Sice tatínek musel své místo opustit, ale práci dostal, učil ve zvláštní škole v Radotíně. Proto jsem tedy Zdislava a maminka mi říkala Zdišinko.

Paní Boháčová, máte pocit, že vám Bůh někdy pomohl?

Mnohokrát. Já jsem adoptovaná od dvou let a měla jsem báječné rodiče, takže to už je hned první zázrak a Boží pomoc. Další je, že mám čtyři děti. Byli jsme a stále jsme velká rodina a děti jsme si užívali. Není nad to, když rodina drží pohromadě, a to se nám daří.

*Textu i fotografie:
Alexandra Merunková*

← paní Boháčová

Bůh v mém životě

Považuji se za konvertitku, přestože jsem byla pokřtěná jako miminko. V dětství totiž formovala mé přesvědčení především doba normalizace a škola, takže jsem až do svých 15 let žila jako přesvědčený ateista. Ve čtrnácti letech mě začaly zajímat filozofické otázky, protože jsem si začala uvědomovat, že správné odpovědi na existenciální otázky a otázky po smyslu jsou určující pro správné prožití života. Dokonce jsem se ptala maminky, jestli je Bůh, ale ona mi odpověděla, že to je složitá otázka. Ovšem v patnácti jsem se obrátila přímo na Boha a on sám mi ukázal, že je a že je naprosto úžasný. Že je v něm naplnění úplně všeho, po čem člověk ve svém nitru touží, že u něj člověku nechybí vůbec nic.

Osobní setkání s Bohem ve mně okamžitě vyvolalo potřebu snažit se znovu s Bohem setkat. Vášnivě jsem se do něj zamilovala, všechno ostatní mě přestalo zajímat, zajímal mě jenom Bůh. Cestování, sport, moře, kluci, kina, zábavy, nic nebylo zajímavé, ve srovnání s Bohem to bylo nic. Okamžitě jsem intuitivně zamířila do kostela, začala se modlit, číst cokoli, jakékoli křesťanské a katolické knihy, které se mi podařilo získat. Občas se mi dostala do ruky nějaká okultní kniha nebo publikace, ale okamžitě se mi z ní udělalo až fyzicky špatně a hned jsem ji odmítla a vyhodila jako něco zlého, aniž bych chápala proč. Věděla jsem však, že to je mimo.

Vůbec by mě nenapadlo chodit do jiné církve než katolické. Od počátku jsem si byla jistá, že ta je ta jediná správná, protože má kontinuitu od apoštolů. Pro mě proto byla katolická církev ta, která má plnost pravdy. Církev jsem považovala za svoji rodinu a všechny věřící za bratry a sestry, vždyť i oni poznali a milují Boha, který je tak úžasný a naprosto dokonalý, a toužila jsem si s druhými o jejich zkušenostech s Bohem povídat... Až časem jsem pochopila, že ne každý věřící se osobně setkal s Bohem a má s Bohem osobní zkušenost.

Nikdy jsem nezpochybňovala pravdivost učení církve, ale bylo pro mě otázkou, jak se vše naučit a hlavně jak žít správně. Pochopitelně jsem ne všemu rozuměla hned od počátku, a byly i věci, které pro mě nebylo snadné přijmout. Nikdy jsem však nehledala cesty, jak něco obejít nebo jak si to uzpůsobit, aby mi to vyhovovalo, ale vždy jsem se snažila změnit sebe samu a opravdu to pochopit. Neměla jsem nikoho, kdo by mě něčemu učil, v mém okolí jsem byla jediná věřící. Rodiče si nepřáli, abych chodila do kostela, táta mi říkal, že mě komunisti zabijí, ať do kostela nelezou (v rodině jsme měli příbuzné, kteří byli pro víru pronásledováni, vězněni a někteří i zemřeli na následky komunistického věznění). Máma mi zase říkala, že ze mě bude svíčková bába.

Jenže já jsem si říkala, že Bůh za to stojí, i kdybych měla zemřít. Že jediné, co chci, je být s Bohem. Do kostela jsem chodila denně, i když rodiče byli kategoricky proti. Teta, která bydlela na druhé straně republiky a byla věřící, mi půjčila nějaké knihy, včetně katechizmu pro děti ve slovenštině. Já jsem se vše naučila a kdykoli mi bylo něco nejasné stran filozofických nebo

Lucie Vlčková

náboženských otázek, žádala jsem Boha, aby mi to vysvětlil, a on mi to pokaždé vysvětlil. Někdy hned, někdy s nějakým časovým odstupem.

Takto jsem praktikovala víru tři roky úplně sama navzdory systému a rodičům. Za celé tři roky mě v kostele, kam jsem denně chodila, vůbec nikdo neoslovil. Občas jsem přivedla do kostela i svou mladší sestru. Pak jsem dostala přes tetu kontakt na někoho, kdo by mě mohl připravit ke svátostem, a já jsem se začala připravovat a ve farnosti seznamovat i s dalšími věřícími. Dokonce jsem dostala možnost chodit na společenství mladých, kteří si ho sami organizovali, a tam jsme se vždy hodinu spontánně modlili. Také jsme studovali tridentský katechizmus (jiný tehdy nebyl). Od počátku jsem vnímala své povolání jako povolání k evangelizaci, podobně jako sv. Pavel (mé obrácení mi připomínalo obrácení sv. Pavla).

No, a tak jsem se po revoluci hned přihlásila na studium teologie, abych měla pro toto své povolání také pořádný fundament. Studium teologie pro mě bylo snadné, protože jsem měla skvělou formaci ze společenství mládeže a také od Boha, který mi vždy všechny nejasnosti sám osvětlil. Dogmatika vyučovaná tehdy profesorem Wolfem byl můj nejoblíbenější předmět spolu s filozofií a fundamentální teologií. Žádné dogma pro mě nikdy nebylo problém – přijmout, pochopit a vidět ho v souvislostech. Moje nadání není humanitní, ale především technické, matematické a fyzikální, vždy jsem musela vše chápat rozumem

a vše mi musí dávat logický a faktický smysl, jinak to je pro mě nepřijatelné. Můj vztah k učení církve je a vždy byl postavený především na tvrdé logice a faktech. Emoce, prožitky a vztahy ovšem také považuji za velmi důležité, protože emoce, vztahy a prožitky člověka motivují a dávají mu hmatatelné naplnění života. Prožitky a emoce dělají člověka lidským a činí jeho život s Bohem naplněným, ale co se týká učení církve, tak tam pro mě emoce nehrají žádnou roli, vše potřebuji mít naprosto a čistě logicky a fakticky postavené na skále, která nemá žádnou logickou skulinku a nemůže se proto nikdy zhroutit.

Bůh mě vždy vedl tak, že jsem věci věřila a chápala. A když už jsem měla pocit, že je mi to jasné, pak mi tu stejnou věc ukázal

v úplně jiné, hlubší rovině a to tak, že jsem najednou viděla, že mé chápání a porozumění doted bylo povrchní. Dal mi to i prožít mnohem hlouběji a pro mě to byl vždy skok do další úrovně chápání a porozumění obsahu víry.

Žít s Bohem je neskutečné dobrodružství a jízda. Život není nikdy bez překvapení. Není vždy snadný a jsou v něm i velmi těžké situace, ale s Bohem se dá překonat všechno, protože v něm je smysl a plnost všeho a Bůh člověka nikdy neopustí, i když ho opustí všichni, třeba i bratři a sestry v Kristu (Církev). Bůh je ten, na koho se může člověk spolehnout vždy.

Lucie Vlčková

Služby ve farnosti

Aby děti věděly, že je má Bůh rád

V době, kdy jsou děti obklopeny množstvím informací, ale často postrádají pevné hodnotové ukotvení, má výuka náboženství své nezastupitelné místo. Přinášíme rozhovor s Martinou Krejčovou, která mladším dětem z naší farnosti předává jak katolickou nauku, tak i svou radostnou víru

Jak dlouho už náboženství na mníšecké faře vyučujete?

Náboženství nejmenších jsme začaly vyučovat s Markétou Schichovou v září 2012. Od září 2018 ho pak vyučuji sama.

Na co kladeš největší důraz, co hlavně by si měly děti z tvých hodin odnést?

Je pro mě důležité, aby děti chodily na hodiny rády, aby se na setkání těšily. A ony se těší. Na hodinách si vyprávíme o Bohu, Ježíši, hrajeme divadýlka – někdy jsou to scénky z Ježíšova života, jindy je to pohádka, která má nějaký naučný podtext. Hrajeme hry, nechybí ani písničky a společná modlitba. Důraz kladu na to, aby děti věděly, že je má Bůh rád, že Mu na nich záleží.

Kdy tě děti nejvíce překvapily?

Někdy mě překvapí jejich vyzrálé a hluboké modlitby.

Jak tebe samotnou tato práce obohacuje?

Mně se na té práci líbí, jak je možné děti v tomhle věku ještě pro ledasco nadchnout. Stačí pár figurek namalovaných na čtvrtku, k tomu příběh, a děti ani nedýchají a čekají, jak to dopadne. A dokáží se radovat. Upřímně radovat.

Snímky: archiv Marty Krejčové

→ Na Zámeckém rybníce děti hledaly poklad.
Snímek pochází z roku 2023.

↑ Takto se děti sešly před pár týdny v lednu, kdy tématem byl křest Ježíšův a i křest náš.

Manželské večery

Pozvánka na rande, které může změnit váš vztah

Možná to znáte. Sedíte vedle sebe – a přesto jako by mezi vámi bylo pár centimetrů navíc. Říká se tomu únava, rutina, někdy jen ticho, které se pomalu plíží do vztahu. Ztratila se jiskra. Proč jsou slova kratší a doteky vzácnější?

Nejste první, kdo si s tím lámal hlavu. Tvůrci Manželských večerů začali před dvaceti lety ve Velké Británii v malém aplikovat zkušenosti, poznatky a rady autorů, ke kterým patří například Gary Chapman (knihy o jazycích lásky), ale i moderní výzkumy vztahové psychologie. První páry překvapivě zjistily, jak snadné je posílit empatii, nebo vracet pozornost na partnerovy potřeby, nebo se jen naučit, jak řešit konflikty, aby neublížovaly.

Nečeká vás mikrofon, sdílení do pléna ani trapné otázky od cizích lidí. Jen vy dva, malý stůl, světlo svíčky, jemná hudba a atmosféra, která připomíná. Vše důležité se odehraje mezi vámi. Každý večer obsahuje krátké video, rozhovor s hosty. Hlavním klíčovým slovem je intimita. Nic nesdílíte, vše zůstává mezi partnery. Formát je navržen tak, aby i introvertní partneři měli prostor být slyšeni. Cyklus má v České republice téměř desetiletou tradici a odehrává se každoročně na více než stovce míst. Přijďte a přesvědčte se sami!

Nečekejte terapii, ale promyšlený program, který spojí romantiku s jednoduchými nástroji pro lepší komunikaci a řešení konfliktů. Pár hodin strávených investicí do vztahu se může vrátit v podobě lepší komunikace, menšího napětí a příjemnějších společných chvil.

Těšíme se na vás, Tým ze Svaté Hory

Osobní zkušenost Lucky a Honzy Tomečkových

Kurzu Manželské večery jsme se zúčastnili dvakrát. Poprvé někdy kolem roku 2008, kdy jsme ještě nebyli manželé, byť svatba byla již „na spadnutí“. Líbil se nám celý koncept akce a přišlo nám fajn dozvědět se před svatbou ještě něco nového od zkušených. Jakožto „nevěřící“ jsme byli možná také zvědaví na křesťanské prostředí. Můžeme tak potvrdit, že kurz je vhodný i pro nevěřící, nebo pokud je jeden z páru věřící a druhý není. Vzpomínám si, že pro nás bylo mnoho témat úplně nových. Uvědomili jsme si, jaké jsou rozdíly mezi námi a jak je využít, v čem se můžeme doplňovat, jak si být oporou, co jsou jazyky lásky a jak je partnerovi s radostí naplňovat.

Podruhé jsme kurzem prošli v roce 2020 ve čtyřdenní, intenzivnější verzi v klášteře v Hejnicích. Při covidu nebylo vhodné konat pravidelná letní Manželská setkání (kvůli nejistotě, zda se kurz bude moci konat), proto organizátoři zvolili koncept Manželských večerů, který se dal pohodlněji použít pro danou situaci. Podruhé jsme již témata znali, měli jsme toho hodně prožito a vykomunikováno, a přesto jsme znovu objevili něco nového. Připomněli jsme si, jak je důležité plánovat si spolu

čas, což nám tenkrát s malými dětmi nešlo a učíme se to dodnes i s většími dětmi. Ke konci kurzu se nám díky Bohu podařilo „pročistit“ jednu oblast našeho manželství, ve které jsme se předchozích pár let pozraňovali a o které jsme zjistili, že nás hodně trápí. Bylo to velmi náročné, ale díky tomu jsme započali uzdravování, které trvalo ještě další roky, a na tuto akci vzpomínáme s láskou. Myslíme si, že kurz může být motivující pro ty, kdo se neradi sdílí s ostatními, protože se s nikým bavit nebudete, pouze spolu. Moc rádi Vás tímto zveme na Svatou Horu, kde kurz pořádají naši přátelé z Dobříše.

Lucka a Honza Tomečková

randění vztek lepší sex odcizení jazyky lásky tchyně důvěra

SVATÁ HORA

QR code

Rande na Svaté Hoře

Rozhovorjen ve dvou

- ▶ 8x jídlo, romantika a jen vy dva
- ▶ Odborný přístup, žádná terapie,
- ▶ na všechno si přijdete sami
- ▶ Nemusíte být manželé

Místo: Svatá Hora, refektář
Čas: Úterky od 3. 3., 18:00-20:30
Cena: 3.900 Kč
Kontakt: manager@farnost-svatahora.cz

kurz Manželské večery

Naše cesta do Říma

V letošním roce jsme s manželkou oslavili třicáté výročí našeho sňatku, tzv. perlovou svatbu. Říká se, že se ženě patří darovat perlový šperk jako symbol toho, že svazek je prověřený, hodnotově vyzrálý a jeho mladistvé hrany jsou "zahlazené" jako perla. Perla je symbolem čistoty a elegance, což odráží i krásu a noblesu vzájemného svazku (toliko alespoň přehled AI).

Perly jsou přece jen materiální statek a nejenom materiálními statky živ jest člověk, natož pak správný křesťan (za kterého se ale rozhodně nepovažuji, přestože jsem byl řádně pokřtěn až v dospělosti). S ohledem na jubilejní rok, ale také z prostého důvodu, že jsme v kolébce křesťanství a sídle patriarchů latinské i celé katolické církve ještě ani jeden nikdy nebyli, jsem přesvědčil manželku, že kromě naší výroční "svatební" cesty na Nový Zéland si letos zaletíme na prodloužený víkend také do Říma.

Kdy však vyrazit do Říma? Podzim se mi jevil jako nejlepší z hlediska počasí i státních svátků. Bohužel svátek sv. Václava letos vycházel zrovna na neděli, což se ale nakonec ukázalo jako výhoda. Po troše hledání na internetu jsem objevil, že v bazilice sv. Petra se bude dne 27. 9. 2025 konat Svatováclavská vigilie celebrotaná Mons. Vlastimilem Kročilem. Po krátké e-mailové komunikaci s biskupstvím v Českých Budějovicích nám byla přeposlána pozvánka od velvyslance ČR ve Vatikánu pana Pavla Svobody na tuto mši svatou a bylo definitivně rozhodnuto.

První dva dny jsme si naplánovali přímo ve Vatikánu. V sobotu v 10 hod. dopoledne se na Svatopetrském náměstí zrovna konala veřejná audience s novým papežem Lvem XIV. Odpoledne od 15:00 se pak konala svatováclavská vigilie před hlavním oltářem přímo v bazilice sv. Petra. Po mši jsme ještě stihli vystoupat 551 schodů na vyhlídku nad kopulí baziliky. Výhledy odsud jsou vskutku impozantní. Druhý den nás čekala Vatikánská muzea, a jak jsem psal dříve, opět jsme měli štěstí, protože každou poslední neděli v měsíci je do nich vstup zdarma. Dlouhým frontám se ve Vatikánu zřejmě nevyhnete v žádnou

roční, ani denní dobu, nicméně pokud si člověk trochu přivstane, dá se to vydržet. Odpoledne nás ještě společně s farníky z Českých Budějovic čekala mše svatá v bazilice Panny Marie Sněžné, jedné ze čtyř tzv. papežských bazilik.

Třetí den jsme se rozhodli věnovat hlavně antickým památkám. Dopoledne jsme začali návštěvou chrámu Pantheon, postaveného ještě před začátkem našeho letopočtu (později zasvěceného Panně Marii a mučedníkům). V Římě samozřejmě nemůžete nenavštívit Colosseum a Forum Romanum, včetně pahorku a vyhlídky Palatin. Vstup na všechny tři tyto památky získáte v rámci jednotné vstupenky. Po pozdním obědě ve vyhlášené a přitom levné Pizzerii Osteria Circo hned za zdmi Forum Romanum jsme ještě stihli navštívit baziliku Santa Maria in Cosmedin se světoznámou soškou "ústa pravdy" (Bocca della Verita). Ta je opředená mnoha tajemstvími a legendami, z nichž ta nejoblíbenější praví, že maska sloužila jako detektor lži. Pokud lhář vloží ruku do otvoru v místě úst, bude mu ukousnuta. Toto jsme však raději nezkoušeli.

Čtvrtý den jsme už chtěli mít trochu volnější program. Přesto to bylo krásné a intenzivní. Ze stanice metra u Colosseu jsme se vypravili pěšky k bazilice sv. Klementa, kde se od roku 869 nachází hrob sv. Cyrila, jednoho z našich slovanských věrozvěstů. Bazilika je pozoruhodná svým archeologickým komplexem, který se skládá ze tří podlaží. Současná bazilika z 12. století na po-

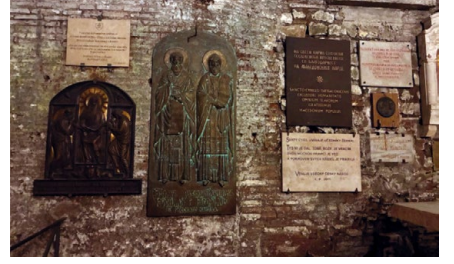
vrchu, kostel ze 4. století s hrobem sv. Cyrila v 1. podzemním podlaží a chrám boha Mithry a pozůstatky starověkého římského domu v 2. podzemním podlaží.

Dále jsme si naplánovali návštěvu nedaleké třetí papežské tzv. Lateránské baziliky. V bazilice právě probíhala mše svatá pro poutníky ze sousedního Polska. Několik zastávek odsud se nachází také malý kostelík Santa Maria delle Piante, známý někdy také pod názvem Domine Quo Vadis. Zde se podle legendy setkal sv. Petr, utíkající před pronásledováním z Říma, s Kristem a zeptal se ho: "Kam jdeš, Pane?" Ježíš mu odpověděl: "Jdu do Říma, abych byl znovu ukřižován." [namísto prochájecího Petra, pozn. red.] Latinské „Domine Quo Vadis“ se tak stalo neoficiálním pojmenováním kostela. V kostelíku je umístěna také pamětní deska známého polského spisovatele Henrika Sienkiewicze, který napsal světoznámý román o této události.

Bylo to moc krásné a myslím si, že Duch Svätý nám nejenom vnuknul tuto myšlenku, ale také nad námi držel ochrannou ruku po celou dobu. Pouhé čtyři dny jsou na všechny památky a pamětihodnosti, galerie a další umělecké, historické či architektonické skvosty Říma žalostně málo, nicméně to hlavní se asi stihnout dá. Určitě do Říma vyrazíme ještě někdy v budoucnu, třeba více za uměním.

Text a fotografie: David Horyna

K + M + B + 2026!

Do ulic mníšecké farnosti vyrazilo letos dvacet dva skupinek. Koledovalo se v Mníšku, Čisovicích, Klínci, Rymani a na Jílovišti. Do kasiček měli lidé možnost také přispět v lékárně U Matky Boží, při koncertě v kapličky na Jílovišti a při nedělních bohoslužbách v kostele v Mníšku, Kytíně a Líšnici. Také výtěžek z Tříkrálového koncertu v kostele v Mníšku pod Brdy v podání úžasných Notiček

byl věnován Tříkrálové sbírce. Do dvaceti pěti pokladniček se podařilo vybrat celkem **145.090 Kč**.

Další možností bylo – stejně jako loni – až do 31. 1. přispět bankovním převodem na číslo tříkrálového účtu – 66008822/0800 s variabilním symbolem 7779101922 ve prospěch naší farnosti, bezhotovostním převodem skrze přidělený QR kód nebo

on-line koledou přes www.trikralovasbirka.cz. Tímto způsobem dárci přispěli dalšími **24.350 korunami**.

Cílem sbírky je finanční pomoc sociálním projektům v ČR i zahraničí.

Většinu výtěžku – 65 % – využije Farní charita Mníšek pod Brdy na místní potřeby.

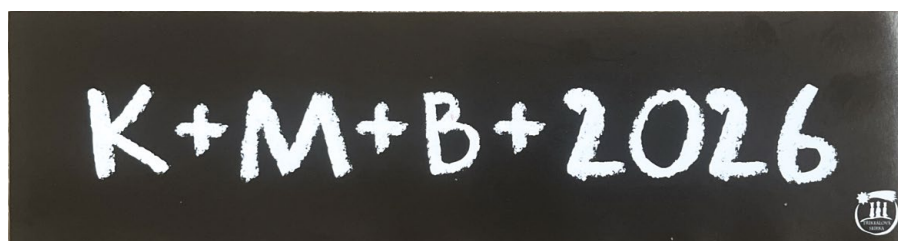
Z výtěžku loňské sbírky jsme v naší farnosti uhradili školní družinu, kroužky, obědy ve školce pro potřebné děti, či také školu v přírodě dítěti maminky-samoživitelky. Postiženému chlapci jsme přispěli na rehabilitační pobyt a lidem v nouzi na léky a jiné věci. Rodině, které po Vánocích vyhořel dům, jsme mohli rychle finančně pomoci. Přispíváme také na psychologickou pomoc pro uprchlíky z Ukrajiny. Dále jsme mohli zaplatit autobusovou dopravu na farní tábor.

Díky všem věrným koledníkům a štedrým dárcům!

Příští rok bychom mezi koledníky opět rádi přivítali nové děti, které nám ve farnosti dorůstají. Za těch deset let, co sbírku u nás koordinuji, mi moje děti a jejich vrstevníci – kamarádi a spolužáci – odrostli. Potřebujeme neustále nové posily koledníků. Obracím se na vás – maminky a tatínky, kteří byste se rádi angažovali v náboru koledníků z řad vašich dětí a jejich kamarádů. Vůbec to nemusí být „kostelní“ děti. Dokonce mám zkušenost, že právě ty nekostelní jsou nadšenější. Jeden čas chodila koledovat snad půlka třídy našeho Tondy. I jejich rodiče coby doprovázející si pochvalovali sociální a společenský přínos a příležitost navštívit své sousedy.

Lidé mají opravdu radost, když se dočkají tří králů: že jim zazpívají, požehnají domovy a že mohou přispět na dobrou věc. Většinou si děti odnesou i nějakou sladkost. Radost je zkrátka na všech stranách.

*Text i fotografie:
Monika Umlášková*

Plánované akce

Plánované akce 2026

- 14. 2.** Masopustní průvod od 14 hod. z farní zahrady – zajišťuje Rorejs
- 27. 3.** Postní zpovídání v kostele a na faře Mníšek – zajišťuje P. Jan
- 2. 4.** Missa chrismatis od 9:30 v pražské katedrále
- 4. 4.** Velikonoční vigilie v Mníšku od 19:30
- 23. 4.** Setkání pokřtěných v tomto roce – pražská katedrála
- 2. 5.** Žehnání mariánské kapličky na farní zahradě v Mníšku, Ochotnické divadlo Evy Kácovské – Oáza
- 16. 5.** Svatojanská mše svatá u kapličky v Řitce
- 23. 5.** Svatodušní vigilie v Trnově
- 29. 5.** Noc kostelů
- 4. 6.** Boží Tělo v Líšnici
- 14. 6.** První svaté přijímání dětí při mši svaté v kostele v Mníšku
- 30. 6.** Mše svatá na poděkování za školní rok – kostel Mníšek
- 18. – 19. 7.** Skalecká pouť – mši sv. celebruje P. Lohel Klindera O. Praem
- 11. – 16. 8.** Celostátní setkání mládeže v Ostravě
- 22. – 29. 8.** Farní tábor v Zásmukách
- 5. 9.** Štrůdl na farní zahradě – zajišťuje Rorejs
- 27. 9.** Mníšek – 270. výročí posvěcení kostela. Od 10 hod. mši svatou celebruje biskup Zdenek Wasserbauer, biřmování
- 28. 9.** Svatováclavské posvícení – zajišťuje Oáza
- 2. 11.** Dušičkové pobožnosti na hřbitovech
- 12. 12.** Na Vánoce dlouhý noce – Oáza, farní zahrada – zajišťuje Rorejs
- 23. 12.** Vánoční muzikál – Pavilon ZŠ

Plánované koncerty 2026 (kostely, fara, zámek)

- 5. 4.** Kostel Mníšek: od 18 hod. „Korunovační“
- 26. 4.** Kostel Mníšek: večer „Příbramská filharmonie“
- 22. 5.** Farní zahrada: odpoledne Oáza „Zahradní slavnost ZUŠ“
- 24. 5.** Kostel Mníšek: od 18 hod. „Svatodušní koncert“
- 21. 6.** Zámek Mníšek nádvoří: večer České filharmonie „Koncert k přivítání léta“
- 13. 7.** Kostel Mníšek: koncert britského souboru Thomas Battersea Choristers
- 17. 7.** Zámek Mníšek nádvoří: večer „Zahajovací pouťový koncert“
- 18. 7.** Farní zahrada: odpoledne „Koncert pro dříve narozené“

- 19. 7.** Kostel Mníšek: večer „Skupina Klíč“
- 28. 9.** Kostel Mníšek: „Svatováclavský koncert“
- 11. 10.** Kostel Mníšek: koncert
- 29. 11.** Kostel Mníšek: „Světlo adventní“
- 17. 12.** Kostel Líšnice: „Vánoční koncert ZŠ Líšnice“
- 20. 12.** Kostel Kytín: „Vánoční koncert“
- 25. 12.** Kostel Mníšek: „Rybova mše a koledy“
- 26. 12.** Kostel Líšnice: „Rybova mše“

Plánované poutě 2026

- 6. 5.** Svatá Hora – arcidiecézní pouť za povolání
- 23. 5.** Svatodušní putování do Trnově
- 18. 7.** Skalecká pouť
- 26. 9.** Pěší putování na Svatováclavskou vigilii u památníku sv. Václava na Pleši
- 10. 10.** Stará Boleslav – sv. Václav, bazilika Nanebevzetí Panny Marie, Palladium
- 5. 12.** Svatá Hora

Srdečně vás zveme na
**MANŽELSKÁ
SETKÁNÍ**
18. - 25. 7. 2026
místo: Blatná

*Svítilnou mým nohám
je Tvé SLOVO
a světlem na mé stezce.*
Žl 119,105

Informace:

Přihlášky:

www.manzelskasetkani.cz
FB: manzelskasetkani.cz
IG: @manzelaky

MANŽELSKÁ SETKÁNÍ
OPROTI PŘEDMANŽELSKÉMU ŽENITELSTVÍ

Vavřinec od Vzkříšení – Žít v Boží přítomnosti

Před nějakou dobou hovořil papež Lev v le-tadle s přítomnými novináři a jeden z nich se ho dotázal, jaké literární dílo jej nejlépe vnitřně charakterizuje. Papež se na chvíli zamyslel a poté citoval právě knihu, jejíž recenzi čtete. Není to v pravém slova smyslu literární dílo a bratr Vavřinec vlastně není ani tak docela jeho autorem. Jde o kompilaci několika Vavřincových dopisů, výroků a dalších materiálů, které o něm jako svě-dectví shromáždili jeho představení a spo-lubratři po jeho smrti. Tyto materiály vydají jen na velmi tenkou knížečku.

Po bratru Vavřincovi toho zkrátka mno-ho nezbylo. Nebyl knězem ani učencem, třicet let působil jako klášterní kuchař, než musel být ze zdravotních důvodů přeřazen na jinou práci. Nebyl ani pří-liš sečtělý, jakkoli se mu v mládí jistého vzdělání dostalo. Když člověk čte řád-ky těchto záznamů, uvědomuje si, jak je svatost neuchopitelná a jak veškerá její charakteristika snadno proteče mezi slovy jako voda mezi prsty.

Nám, lidem žijícím s odstupem nějakých čtyř století, navíc pochopení knihy kom-plikuje obtížnost vcítit se do duše člověka žijícího v období třicetileté války – doby zmatku a zvěrstev, při níž některé čás-ti západní Evropy přišly až o padesát procent obyvatelstva. Vavřinec žil mezi

Vavřinec od Vzkříšení

léty 1614 a 1691 a narodil se v Lotrin-sku (dnešní Francie). Za války byl zajat pro podezření ze špionáže, následně se zřejmě ne zcela dobrovolně stal vojá-kem, byl však poměrně brzy raněn, což mu nakonec umožnilo útěk z vřavy světa do kláštera bosých karmelitánů v Paříži. Zde zůstal již natrvalo: zpočátku trýzněn svými minulými hříchy, avšak po přibližně deseti letech vnitřního zápasu náhle do-sáhl zvláštního pokoje, o němž pak mlu-vil jako o „setrvávání v Boží přítomnosti“.

Je jisté, že okolí muselo bratra Vavřince považovat za velmi neobvyklý zjev. Ne-byl žádným ctihodným, vysoce duchov-ně usebraným guruem (takoví ostatně mívají skříně plné hrůzyplných kostlivců naprosto spolehlivě, tehdy i dnes). Prá-vě naopak — bratr Vavřinec byl srdečný, nejraději trávil čas s těmi nejobyčejněj-šími spolubratry a občas tropil i různé lehce potrhle „svaté blázniviny“. K četbě duchovní literatury byl poměrně skepti-ký, stejně jako mnozí lidé té doby, s ni-miž sdílel deziluzi z teologického intelek-tualismu a vůbec světa „tam venku“.

Po celých čtyřicet let strávených v klá-šteře se však zapáleně a tvrdohlavě věnoval své metodě — snaze o stálé setrvávání v Boží přítomnosti. Přesněji řečeno: samotné prožívání Boží přítom-nosti je nezasloužený dar od Boha, tedy milost, ale bratr Vavřinec se domníval, že každý se může s jistým úsilím pro tuto milost disponovat, alespoň na ur-čitou dobu. Nemělo by se tedy jednat o žádnou „vysokou duchovní atletiku“.

Nelze říci, že by bratr Vavřinec o svém vnitřním životě kázal všem okolo. Jak však jeho spolubratři dosvědčují, i kdyby jim nikdy neřekl nic, bylo by vše stejně jas-ně patrné. Chcete-li pochopit, o čem se tu vlastně mluví, bylo by nejlepší si kníž-ku přečíst. Vlastními slovy bych se to ale (s rizikem omylu) pokusil charakterizovat takto: Jde o stav trvalého rozhovoru s Bohem, zejména o naprosto běžných věcech v průběhu dne. Tím, že si člověk navykne takto na Boha často pomyslet a vzít Ho

v úvahu, dochází mu postupně, jaká je Boží vůle ve věcech nepatrných i význam-nějších. To člověka postupně naplní entu-ziasmem a radostí z toho, že může Boží vůli naplňovat a být tak s Bohem v soula-du v míře postupně rostoucí. V době, kdy nepracujeme, se pak můžeme těšit z do-konalosti stvoření a z potenciálu k dobru, který náhle spatřujeme v lidech kolem, což nás naplňuje jásavou dětskou nadějí a zároveň určitou dobrodružnou odevzda-ností, a tedy pokojem.

Nutnou podmínkou k dosažení takového stavu je zbavení se závislosti na všech „stvořených věcech“, jak se v knize opa-kovaně píše (z dnešního hlediska trochu nešťastným způsobem). Budeme-li ale číst pozorně, zjistíme, že nejde o pohr-dání úžas-budícími věcmi, které pro nás Bůh ve své dokonalosti stvořil (tj. nejde o pohrdání světem pro nás stvořeným), ale pouze o dostatečné přerušení naší závislosti na různých lákadlech a přede-vším na všech nesmyslných a hloupých umělých světských měřítkách, vtluoka-ných nám společností zvenčí.

Knihu vydalo nakladatelství Doron v roce 2025.

Autor: Karel Moulík

Divadelní okénko

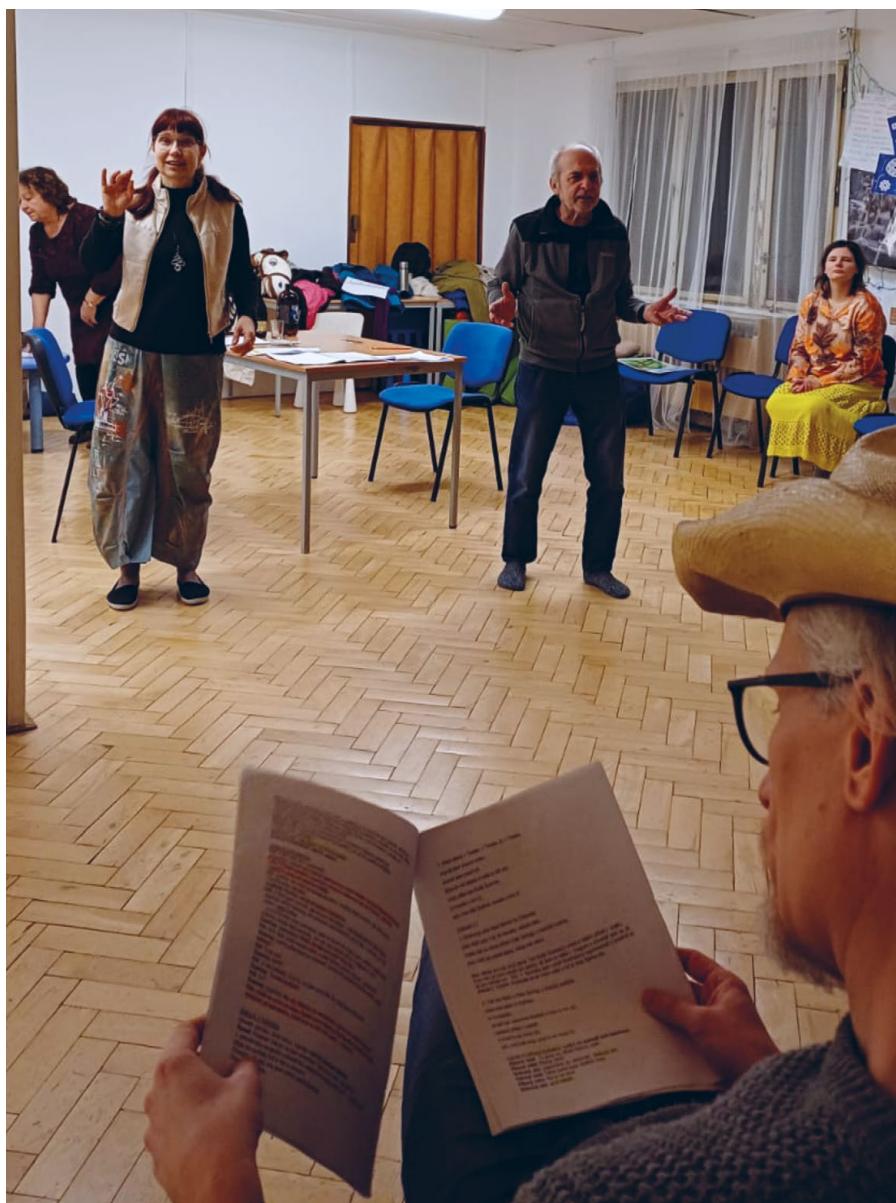
Přesně před rokem jsme začali ještě pod vedením Evy Kácovské zkoušet její další hru (z jejího gymnaziálního repertoáru). Po románku z První republiky nás odhadla na westernový žánr a připravila si pro nás drama z Divokého západu s názvem "Dobrodruh Kid". Premiéra měla být v květnu 2025, ale tu jsme nestihli. Další termín měl být v září, kdy jsme se měli všichni sejít a dohodnout se, jak dál. Na konci května ale odvezli Evu s epilepsií do Příbrami a od té doby už bylo zkoušení, až asi na dvě výjimky, bez ní. V červenci, jak víte, si Evu vzal k sobě Pán.

V září jsme se sešli v menším počtu, někteří už pokračovat nechtěli. Přesto jsme si domluvili další zkoušky, bez režiséra, a oslovili jsme nové ochotníky. V listopadu se nás ujal Jirka Hladovec (info z minulých Stop, že skupinku vedu já, tedy opravuji, nebylo to tak). Jirkovi tímto veřejně moc děkujeme.

A protože se naše zkoušky blíží k úspěšnému závěru, rádi bychom vás pozvali v sobotu 2. května na farní zahradu, kde proběhne premiéra naší hry, společně s žehnáním mariánské kapličky. Bližší informace ještě upřesníme.

Děkujeme vám, že nám držíte palce, a našim rodinným příslušníkům děkujeme, že nás pouští v pátek na zkoušky.

*Text a fotografie:
Lucka Sychrová*

Oblíbená modlitba a recept

Pavla Nováková

Žije v Mníšku pod Brdy již desátým rokem s manželem Markem a dětmi Matyášem, Aničkou, Verunkou a Markétkou. Kořeny má ale na Valašsku, kam se moc ráda vrací.

Nejčastěji ji potkáte, jak běží do ZUŠky učit hrát děti na klavír, nebo jak podniká něco hudebního v Mníšecké farnosti.

Dominika Moulíková

OBLÍBENÁ MODLITBA

Tuto modlitbu mi předala moje maminka. Je z naší společné oblíbené knížky od autora jménem Jacques Philippe: Ve škole Ducha Svatého a je připisována belgickému kardinálu Mercierovi.

Duchu svatý, duše mé duše, klaním se ti; osvěcuj mne, veď mne, posiluj mne a utěšuj mne.

Říkej mi,
co mám udělat,
a přikazuj mi,
abych to dělal.

Slibuji, že se ti podřídím ve všem,
oč mne požádáš,
a že přijmu vše,
co se z tvého dovolení bude dít.

Jen mi ukazuj,
co je tvá vůle

OBLÍBENÝ RECEPT: ZIMNÍ KIMČI Z ČÍNSKÉHO ZELÍ

Ingredience:

- 1,5 hlávky čínského zelí
- 80g soli
- 1 bílá ředkev
- 1 hruška nebo jablko
- 2 mrkve
- 1 menší pórek
- 4 jarní cibulky

Ingredience na pastu:

- 50g zázvoru
- 50g česneku
- 1 menší cibule
- 100ml rybí omáčky
- 2 lžičky sladké papriky (koření)
- 1 lžička mletého chilli

Ingredience na rýžový rozvar:

- 50g rýžové mouky
- 250ml vody
- 100g cukru

1) Příprava zelí

Rozkrojte zelí na čtvrtiny, propláchněte a nakrájejte jej na čtverečky velikosti jednotlivých soust. Do velké nádoby nalijte 5 litrů vody, nasypejte do ní 80g soli a míchejte, dokud se sůl nerozpustí. Přidejte nakrájené zelí a něčím ho zatěžte, aby zůstalo zelí pod hladinou. Nechte 2 – 3 hodiny stát, občas lehce promíchejte. Poté zelí zcedte a opakovaně pořádně propláchněte vodou, aby se sůl zase co nejlépe vypláchl.

2) Kimči pasta

Ingredience na rýžový rozvar (rýžovou mouku, vodu a cukr) svařte na kašičku a nechte vychladnout. Mezitím si připravte cibuli, zázvor a česnek. Vše nakrájejte a rozmixujte společně s vychladlou rýžovou kaší, až se z toho stane pasta. Ingredience přidávejte postupně – platí zde pravidlo o průběžném ochutnávání :-). Pastu přendejte do nějaké hodně velké mísy a přilijte do ní rybí omáčku – nejlépe vietnamskou, která má na etiketě tři kraby! Jako další přijde do pasty paprika a chilli, opět platí postupné ochutnávání a dochucování.

3) Všechno dohromady

Nakrájejte na jemné nudličky cibuli, ředkev, jablko nebo hrušku a mrkev. Tohle všechno pak přimíchejte do pasty. Pak si vezměte rukavice (směs je pálivá a může způsobit kontaktní ekzém) a pastu se zeleninou pečlivě vmasírujte do opláchnutého zelí. Všechno to udusejte do nádoby, ve které to bude kvasit – mělo by vzniknout určité množství šťávy. Zatižte kimči tak, aby byly všechny pevné části ponořeny pod hladinou šťávy. Zakryjte potravinářskou fólií a nechte týden, dva kvasit v teple. Během prvních dnů by to mělo docela bublat a šťáva bude patrně vytékat ven, tak je dobré mít pod nádobou ještě nějaký tácek nebo talíř. Po době kvašení přemísťte do chladu, kde necháme kimči ležet ještě další 2 – 3 týdny a pak už se do něj můžete vesele pustit! Vydrží dlouho – klidně až do jara, pokud ho dříve nesníte :-).

Pavla Nováková

Stopy

Zpravodaj farnosti při kostele sv. Václava v Mníšku pod Brdy

Redakční rada: P. Jan Dlouhý, Daniela Feltová, Saša Merunková, Dominika Moulíková a Karolína Peroutková **Sazba:** Jiří Hladovec